

Hairabetian Sevag

PREFAȚĂ

Un ofițer de informații

EDITURA

CUPRINS

Prefață	5
Un ofițer de informații	7
Explicații	273

UN OFIȚER DE INFORMAȚII

București - început de noemvrie 1947

- Of! ce vreme căinoasă, picăturile astea de ploaie parcă sunt bucăți de gheață!, exclamă maiorul Alin Cernescu în timp ce își scotea mantaua. La cei 30 de ani ai săi avea alura unui sportiv, înalt, bine proporționat, cu trăsături fine, părul blond, cu o privire vie uneori cu scipiri metalice, emana multă siguranță de sine - am avut drum pe aici și mi-am zis să intru la tine să fac o haltă de ajustare - explică prietenului său Mircea Pantazi care era de aceeași vârstă cu el dar ceva mai scund, tot athletic, era o apariție plăcută de bonom cu o gropiță în barbă și un păr creț, negru din care îi mai cădea câte o șuviță pe frunte, dându-i un aspect juvenil.

- Am înțeles, deci vrei o cafea - râse Mircea.

- Mai întrebi, vreau una mare muncitorească, tovărășească, strong, știe tanti Maria.

- Azi este liberă, prin urmare îți fac eu o cafea să te urci pe pereți.

- Nu, nu, mersi, tu știi numai să bei cafea, dar ibricul nu lai ținut niciodată de coadă, hai în bucătărie prefer s-o fac eu.

În timp ce supraveghea ibricul urmărind cu atenție procesul de fierbere al cafelei, Alin se întoarse spre prietenul său: - Cafeaua este o băutură specială Mirciulică, se spune că arhanghelul Gabriel a oferit-o lui Mohamed ca să-l întărească - urmă o scurtă perioadă de tăcere după care Alin continuă pe un ton mai sumbru - Colega, situația se încrețește tot mai mult, ne înghite marele nostru prieten din răsărit ca un boa, câte un pic, câte un pic așa ca nici regele să nu simtă nimic.

- Și dacă ar simți ce poate să facă? Nimic, nu ai văzut ce elegant ne-au întors spatelul și ridicau din umeri a neputință

americani și englezi din Comisia Aliată de Control? Hai să fim serioși, asta-i linia pe care o imprimă chiar guvernele lor „nu-i supărați pe ruși asta-i treaba noastră”. Spune-mi mai bine cum merge readaptarea ta cu noii tăi „tovarăși”.

- Păi... stai jos să nu ametești că tu ești nevrinos! Bine că Maria este plecată. Așa, azi dimineată eram la Marele Stat Major al Armatei că acum cu desființările și înființările de tot felul, mai ales la secțiunea de informații și contra-informații, sunt de făcut o mulțime de operațiuni birocratice, când vine un subofiter și mă anunță că un tovarăș Pintilie Chestor Șef din noua conducerea a Siguranței Statului, mă roagă să-l vizitez pentru a sta de vorbă, la sediul Siguranței. Bine înțeles m-am interesat și eu cine naiba mai este și ăsta, am aflat că-i un basarabean, adevăratul lui nume este Pantelimon Bodnarenco, spion al rușilor trimis aici înainte de începerea războiului dar a fost imediat arestat de Siguranța noastră iar acum eliberat din pușcărie a ajuns șeful Siguranței. Tu auzi măi? Javra asta mă cheamă pe mine, ofițer superior al armatei române la ordin, să-l vizitez la birou. Ce era să fac? M-am dus hotărât să mușc tare, fie ce o fi, dar m-a primit foarte politicos, cu multă amabilitate, a trecut de la biroul său și s-a așezat în fotoliul din fața mea având în mână și un dosar, am înțeles că în el era trecut toată biografia și activitatea mea căci răsfoindu-l mi-a spus că-i la curent cu întreaga mea activitate informativă, mi-a vorbit și mi-a cerut amănunte despre lovitura ce am dat-o spionajului hitlerist în 1945 - „ați acționat cu ajutorul gărzilor muncitorești – mi-a zis el – de ce nu ați cerut ajutorul de la comandamentul Armatei Roșii?”. Puteam să-i spun că nu aș fi apelat la ei nici în ruptul capului? I-am spus că nu aveam nici un sistem de legătură cu comandamentul sovietic și cum nu știi rusa, s-ar fi pierdut mult timp am preferat să acționez cu cei câțiva soldați care îi aveam la dispoziție și cu muncitorii înarmați căci se impunea rapiditate. A acceptat explicația ca

fiind foarte plauzibilă, știa și de acțiunile mele în lichidarea a peste 20 de celule de spionaj maghiar care acționau pe întregul nostru teritoriu deși eram aliați aici am subliniat și buna colaborare pe care am avut cu bietul Eugen Cristescu, șeful SSL care acum l-au închis, m-am gândit că nu strică să pun o vorbă bună pentru el.

A apreciat că nu m-am implicat în acțiuni pe frontul anti-sovietic, i-a plăcut că am originea sănătoasă ca fiu de CFR-ist. Tot răsfoind dosarul m-a întrebat dacă îl cunosc pe maiorul Trandafirescu, am confirmat că făcusem școala militară împreună și acum face parte din divizia „Tudor Vladimirescu” zâmbind mi-a spus că respectivul a dat despre mine niște referințe excelente. După încă câteva osanale mi-a spus că nu ar vrea ca în cadrul actualelor reorganizări și restructurări, să se piardă un ofițer de talia mea și s-a gândit să-mi propună preluarea pregătirii noilor cadre din serviciile de informații, care sunt niște muncitori simpli dar devotați, comuniști adevărați însă fără prea multă cultură iar pregătirea lor informativă este zero. Mi-a oferit din start gradul de Chestor.

Trebuia să-i dau un răspuns. Aproape că nici nu-mi venea să cred de oportunitățile care mi se deschideau de a activa chiar în proximitatea dușmanului, când eu de multe luni îmi frământam creierii asupra modalității în care aș putea acționa, în sensul ofensiv. După o oarecare șovăială de complezență i-am spus că aș putea să mă implic într-o asemenea întreprindere dar îmi mai vor fi necesare cel puțin 2-3 ajutoare. Pintilie foarte încântat m-a asigurat că are oamenii necesari și totul se va putea organiza repede și bine, apoi mai în glumă mai în serios a spus că poate ceva mai încolo mă înscriu și în partid. Ce faci ochii cât cepele și închide gura aia că-ți intră muștele.

- Măi omule, tu îți dai seama în ce rahat te bagi? - întrebă Mircea consternat. Cum o să acționezi împotriva lor? Ori cât ei fi tu de zmeu o s-o încurci în cel mai scurt timp ăștia nu

sunt nici maghiari și nici nemți, cum vor bănuii ceva că organizezi un complot împotriva lor, te lichidează cât ai clipi.

Fără să-i răspundă, Alin turnă cafeaua în cești își puse două lingurițe de zahăr și se așază cât mai comod pe unul din scaunele din bucătărie își aprinse o țigară părând hotărât să-și savureze în liniște cafeaua în timp ce prietenul său îl privea întrebător așteptând o reacție la remarcile sale. Imperturbabil Alin gustă din cafea: - Bună cafea, numai eu o pot face așa. Spune-mi pentru ce dată ați fixat nunta? Trebuie să ne adunăm de pe drumuri băiete, gata cu burlăcia. Elena mea și-a comandat rochia de mireasă.

- Nu am fixat încă, Irina mai are unele probleme de rezolvat – răspunse iritat Mircea – Nu mi-ai răspuns la întrebare, îți dai seama ce faci?

- Țara se duce de râpă dragă Mircea și tu crezi că pot sta cu mâinile în sân? Bestiile astea au anihilat aproape tot ce putea fi opoziție politică, încă puțin și România va devenii o țară sovietică. Teribilii noștri politicieni în loc să facă front comun după armistițiu, au început să se luxeze unii pe alții, să umble cu pâra la scumpii noștri aliați de au ajuns și ăia săși facă cruce de câtă mândăorie există în clasa noastră politică. Vorbind în termeni șahistici, sovieticii au pus jos toate piesele noastre și acum urmează atac la Rege.

- Vorbești prostii, ai dat-o în paranoia, tu nu vezi cum îl curtează pe Rege? Cadouri, decorații, onoruri... și cât îl avem pe Rege încă avem țara noastră.

Alin îl privi amuzat - Foarte frumos spus și adevărat... De ce crezi că spuneam mai înainte că se duce țara de râpă? Antenele mele mi-au șoptit că Regele este în mare pericol. Nu știm dacă este vorba de un posibil atentat sau o abdicare forțată. Oricum de la ei te poți aștepta la orice. Stai așa – continuă Alin văzând că Mircea iar se înroșise la față de emoție – am luat ieri legătura cu un colonel de la Palat pe care l-am cunoscut

după arestarea lotului de spioni germani. L-am explicat cum stă treaba, s-a speriat, ba chiar s-a panicat și mă întreba ce să facă, că nu mai are încredere în nimeni cu atât mai puțin în noii agenții desemnați pentru protecția Regelui. L-am recomandat mai întâi să raporteze Regelui informația iar apoi să selecționeze câțiva dintre ofițerii vechi, de încredere, care să asigure paza apropiată și să fie reduse pe cât se poate acțiunile protocolare măcar o lună-două. M-am și enervat, ditamai colonelul nu știe ce are de făcut într-o situație specială, atunci la ce mai stă în preajma regelui? L-am asigurat că dacă mai am vreo informație în această problemă am să i-o comunic imediat dar să fie discret că o încurcăm amândoi, și am plecat. Informația mi-a parvenit din anturajul lui Ana Pauker, am acolo un om de mare încredere și foarte dibaci eu îi zic „Maxim” deși nu are nici o legătură cu numele lui real, la pogromurile legionarilor întâmplarea a făcut că l-am salvat de la moarte pe el, soția și doi copii iar acum este un apreciat activist al partidului comunist iar mie îmi este devotat trup și suflet. El știe că Ana Pauker își primește instrucțiunile direct de la Moscova și nu crede că va fi vorba de un atentat ci mai degrabă o simplă lovitură de palat.

- Cum adică? – întrebă Mircea în continuare foarte emoționat.

- Simplu, va fi obligat să abdice într-o formulare foarte elegantă și gata, vom deveni o republică sovietică iar tu din patron-exploatator de fabrică ce ești acum vei deveni un tovarăș inginer – economist în cel mai bun caz.

- Sunt convins că Regele nu va ceda și apoi are alături ofițerii cărora le poate ordona arestarea imediată a complotiștilor indiferent cine vor fi aceștia.

- Mirciulică, Mirciulică ești de o naivitate similară cu a dragilor noștri politicieni din PNT, PNL, și alții care și-au închipuit că pot să se joace dea democrația în prezența lui

Ivan iar acum plătesc scump. Hai să zicem că regele arestează pe complotiști, în numai câteva ore vor fi scoși în stradă mii de muncitori manipulați, care vor începe să strige cerând eliberarea celor arestați și se va ajunge chiar la violențe sau vor apela la cine știe ce soi de șantaj.

- Bun și atunci la ce te-ai mai dus la palat dacă nu-i nimic de făcut?

- Trebuia avertizat Regele iar ce măsuri va lua el, cum va reacționa, sunt probleme care mă depășesc. Sper că blegul ăla de colonel va raporta regelui care în pofida faptului că-i foarte tânăr până acum s-a descurcat bine. Din păcate are în anturaj generali incapabili care nu au fost în stare să coordoneze cum trebuie evenimentele după arestarea mareșalului.

Nedumerit Mircea Pantazi îl întrerupse: - Adică trebuia să-l mai păstreze pe Mareșal?

- Măsura luată de rege a fost oportună, dar domnii generali nu trebuiau să ordone trupelor noastre încetarea imediată a ostilităților fără ca noi să intrăm în contact direct mai ales cu comandamentul sovietic în vederea stabilirii condițiilor de întoarcerea armelor împotriva nemților. A fost o gravă greșeală care a permis rușilor să ia prizonieri peste 160.000 de mii de militari români, fără luptă. Actul de armistițiu s-a semnat de fapt tocmai o lună mai târziu după momentul 23 august. Da băiete așa se scrie istoria și dacă ne gândim bine l-am arestat și l-am omorât pe Mareșal ca să nu ne ocupe țara armata sovietică iar acum suntem la un pas ca să ne înghită cu totul.

Alin dădu a lehamite din mână și privi atent în ceașca de cafea: - Acum ar fi bună aici coana Maria cu specialitatea ei de ghicit în cafea, ne spunea ea ce bucurii ne mai așteaptă. Uite văd aici la mine niște drumuri, uite la fund parcă văd un șarpe cu gura deschisă, interesant am să las ceașca să i-o arăți.

- Ai ajuns rău dacă-ți cauți informațiile și viitorul în ceașcă. Măi de când mi-ai băgat cuiul cu abdicarea îmi umblă prin

cap tot felul de idei. Mi-am adus aminte cu căță pompă a fost condus luna trecută regele și regina mamă de membri guvernului în frunte cu Groza, când au plecat la Londra la nunta principesei Elisabeta. Este adevărat că la reîntoarcere primirea mi s-a părut mai rece, nu au mai participat membri guvernului, atunci nu am acordat prea mare atenție faptului, dar acum văd altfel lucrurile și parcă ți-aș da dreptate.

Continuând să cerceteze ceașca, Alin îl sfătui – Lasă Mircea nu-ți mai bate capul, surprizele proaste se vor ține lanț de acum încolo. Ce să-ți fac dacă nu a-i vrut să te cari când ți-am spus și când ți-am creat ocazia. Nu te-ai îndurat de fabricile tale care acuși, acuși o să ți le naționalizeze, adică te vor lăsa cu buzele umflate. Acum tu stai aici și îți bâtaie pantalonii pe tine de frică iar bănuții tăi trimiși afară tot la insistențele mele, îi folosesc bancherii elvețieni și eu care mereu te-am ținut de băiat deștept. Ce nu putea-i numi administratori din rândul a 2-3 oameni devotați și tu să te lăfăi pe malul Lemanu-lui pufăind din trabucuri havaneze? Puteai dar tu nu și nu, te-ai luat după niște oameni politici zaharisiți care nu realizează nici acum în al doisprezecelea ceas, că nu mai au nici o șansă în fața comunistilor sau mai bine zis în fața lui Stalin. Mie personal egoist vorbind, îmi convine că te am aici ca cel mai devotat confident, că nu pot să-mi vărs ofurile în fața oricui mai ales acum, așa că stai blând, să nu-ți lipsească rezerva de cafea adevărată și vezi dacă poți face rost de pe piața neagră de niscaiva havane de calitate și o să vezi viața mai în roz. Lasă-le dracului de fabrici că de foame nu o să mori, tu să fi sănătos, însoară-te și până la urmă bunul tău prieten aici de față, atenție, marele Chestor în devenire poate ți-o găsi o posibilitate să-ți facă vânt după părăluțele tale. Ei ce zici, nu-i așa că viața-i frumoasă totuși?

Mircea zâmbi îngăduitor știind că Alin, care îi era mai apropiat decât un frate, atunci când era nemulțumit de ceva și

făcea reproșuri nu se putea abține să nu îmbrace totul într-o notă de glumă și ironie. Știa că Alin avea dreptate când îi reproșa că nu a vrut să părăsească țara când încă se mai putea, dar nu a putut întoarce spatele muncii de o viață a tatălui și unchiului său, care au plecat de jos și au construit fabricile care azi sunt moștenirea sa. Meritul său a fost doar acela că și-a terminat studiile economice, ca tânăr s-a dovedit destul de ponderat, echilibrat și docil așa încât unchiul său ia lăsat întreaga moștenire iar după moartea tatălui său a rămas moștenitorul unei remarcabile averi. Știa din cele citite că regimul comunist în curs de consolidare nu poate accepta ca bază a economiei, proprietatea privată și prin urmare probabil totul urma să fie preluat de stat, dar cum se spune că speranța moare ultima, a sperat și el într-o minune care probabil că nu se va întâmpla.

- Aline îmi arunci tot felul de baloane este adevărat foarte interesante, dar eviți să-mi spui ce vei face cu acel tovarăș Pintilie, poate îți procură el râvnitele trabucuri.

- Ași, nici o speranță, ăla fumează ca un disperat numai țigări „plugare” probabil obișnuința din pușcărie, aprinde țigară de la țigară și are o dantură oribilă, de altfel întreaga personalitate a omului îți inspiră instinctiv o repulsie ca la vederea unui șobolan. – subit Alin luă o mină serioasă și după o scurtă tăcere explică: Mircea nu putem vorbi de nici un complot, sistemul de supraveghere pus la punct de NKVD în care toată lumea suspicionează pe toată lumea, este atât de eficient încât chiar și o mică grupare adversă formată de numai 3 oameni poate fi depistată în cel mai scurt timp. Tu ești singurul om care va ști că mă lansez într-o acțiune solitară, știu, periculoasă, dar care în actuala situație este singura posibilitate de a-mi respecta jurământul față de țară, poate sună prea emfatic dar când mi-am ales cariera de militar am acceptat ca doar această noțiune de independență și demnitate națională

să-mi guverneze viața iar România are acum foarte mare nevoie de ele.

De mult timp mă frământam pentru a găsi o cale de acțiune, rezistența armată din munți a unor grupuri de patrioți deși este o minunată dovadă că mândria poporului nostru nu a murit, este doar un sacrificiu simbolic și nimic mai mult. Nu te poți măsura cu o biată armă în mână cu o forță armată uriașă, care dispune de toate. Unii dintre acești luptători au început să creadă că vor veni americani să-i ajute – Alin zâmbi amar – o altă mare caecalma nenorocită lansată de americani ca să creeze doar probleme fără nici o finalitate, în spatele rușilor, fără să le pese că aici mor oameni minunați așteptându-i. Adevărul este că nu prea știam ce o să fac chiar mă miram de ce nu am fost deblocat ca majoritatea camarazilor mei acum înțeleg că eram în atenția acestor șobolani care ușor, ușor caută să mai bage și ofițeri români în regimul lor de ocupație a țării, așa ca vitrina să arate frumoasă.

Alin se sculă de pe scaun, era încă destul de agitat și începu să circule prin bucătărie: - Oferta acestui ticălos este fantastică și îmi deschide posibilități nesperate. Știu că foarte mulți nu vor înțelege gestul meu și-mi vor pune eticheta de oportunist iar asta este lucrul care mă doare cel mai mult. Am să rămân eu singur cu conștiința mea și cu tine alter ego-ul meu. Probabil acum după ce o să te căsătorești cu Irina va trebui să suporti niște scene din partea ei care nu va înțelege prietenia ta cu un oportunist ca să nu spun trădător, dar sunt sigur că nu-i vei spune nici odată adevărul iar dacă vei considera că este necesar vom intra cu prietenia noastră într-o adâncă ilegalitate, este un cuvânt la modă, toți descoperă acum că au fost ilegaliști și vor un ciolan. Mă întrebai ce voi face, cum am să acționez, dacă am să le dau cu ceva în cap, sincer îți spun că încă nu știu, nu am nici un plan, dar el va veni cu siguranță, de la sine. Știu că va fi greu, o asemenea

misiune-căci este o misiune pe care mi-o asum va implica răbdare, disimulări, viclenie, curaj și multă ură împotriva ocupanților, nu știu cât voi fi de eficient dar am încredere în Dumnezeu de care ei își bat joc. Nu, tu nu trebuie să te simți inutil căci vei fi pentru mine un fel de perimetru de refacere și reculegere în momentele grele.

Dorind să destindă atmosfera, Mircea Pantazi zâmbi cu superioritate: - În primul rând trebuie să ști că la mine în casă va cânta numai cocoșul în al doilea rând deși nu prea mă duce capul la ce acțiuni vei întreprinde sper să nu fie ceva gen kamikaze sau bravări eroice inutile, ca celora care luptă în munți și te sfătuiesc să-ți bagi mințile în cap că o viață are omul iar tu ți-ai făcut datoria cu vârf și îndesat, nu văd ce ai putea face tu singur, ești ca un purice în fața unui urs, ursul rusesc. Asta-i părerea mea de care știu că nu vei ține seamă prin urmare am fost și voi rămâne depozitarul refulărilor tale când vei simți că faci explozie – Mircea ridică ochii spre tavan și exclamă – Doamne oare de ce trebuie eu să fiu mereu băgat în daraverurile astea secrete, că așa am pățit și în afacerea Frangulea omul nemților. Dar măcar trebuie să recunoști că am mână bună.

- Aia a fost una aici este vorba de cu totul alt ceva și este cu bătaie lungă – interveni Alin – despre cântatul cocoșului mai vorbim noi peste puțin timp. Bine Mircea ți-am spus ce am avut de spus de fapt de aceea am și trecut pe vremea asta imposibilă, la tine. Trebuia să vorbesc puțin cu cineva care știe să asculte și să îngroape în el tot ce aude. Ți-am spus, nu știu încă în ce fel și cum voi acționa, dar măcar voi fi în mijlocul evenimentelor și lângă dușman iar în rest cum se spune „văzând și făcând”. Hai că am plecat. Vezi să nu uiți să-i dai lui Maria ceșcuța mea.

Pantazi ridică din umeri ca unul care nu înțelege nimic dar acceptă.

* * *

Două zile mai târziu telefonul din locuința lui Mircea Pantazi suna parcă cu o înverșunare turbată până să ajungă Mircea să ridice telefonul: - Unde umbli măi omule – se auzi în receptor vocea răstită lui Alin. Te-am căutat la uzină și mi-au spus că azi nu ai dat pe acolo.

- Am umblat după un cadou pentru Irina că doar Crăciunul bate la ușă - se scuză Mircea - ce-i dragă arde ceva?

- Nu arde nimic. Vin până la tine într-o jumătate de oră – spuse Alin și trânti receptorul.

După nici o jumătate de oră cei doi amici erau instalați în bucătărie iar coana Maria le puse în față câte o cafea aburind și niște biscuiți de casă și se mira: - Nu înțeleg de ce nu vreți să vă beți cafeaua în salon ca niște domni ce sunteți - Aici este mai intim tanti Maria – îi explică Alin. Resemnată Maria luă de pe un raft ceșcuța veche cu zaț al lui Alin și se așeză lângă el: Așa, acum să vă zică baba ce vede ea în ceașcă. Domnul Mircea mi-a spus că dvs. ați văzut un șarpe cu gura deschisă, nu-i așa, acesta este un drum larg cu multe ocolșuri și piedici dar la capăt o să găsiți mulțumire. - Buna femeie se pregătea să mai scoată din ceașcă încă multe interpretări dar Alin o îmbrățișă după umeri și o sărută pe obraz: - Mulțumesc tanti Maria dacă ceașca zice de bine atunci bag-o la spălat iar pe asta pe care o beau acum ți-o las pentru studiere.

Înțelegând că trebuie să-i lase singuri femeia se ridică oftând: -Bine dar să aveți grijă cum amestecați zațul. Eu mă duc, că în hăhănăul ăsta de casă treaba nu se termină nici odată.

După plecarea femeii, Alin își apropie scaunul de al lui Mircea și șopti: Auzi treaba cu abdicarea regelui este o problemă hotărâtă care trebuie să aibă loc până la finele acestui an, noi nu mai avem nimic de făcut în această situație, acum trebuie să ne gândim la tine.

Mircea făcu ochii mari și exclamă speriat: - La mine?

- Păi da, că tu nu ai altă grijă decât să umbli după cadouri.

Mircea fi atent nu glumesc, vrei să-ți mai păstrezi câteva privilegii, vrei să-ți poți păstra măcar ceva din somptuoasa ta casă? Da sigur că vrei, atunci uite ce ai de făcut. În scurt timp după ce devenim Republică va urma naționalizarea a tot ce este mijloc privat de existență, marile vile, apartamentele luxoase totul devine proprietatea statului spre exemplu locuința ta va adăposti cel puțin trei-patru familii iar tu te vei mulțumii cu cea mai mică cămăruță. Taci, nu mă întrerupe și ascultă. Deci mâine te duci la fabrică convoci conducerea sindicatului și celula de partid din întreprindere și îi informezi că vrei să faci pe Moș Crăciun, desființezi conducerea actuală și inviți pe muncitori să aleagă din rândul lor oamenii care vor prelua conducerea și îi asiguri de întregul tău sprijin ca să treacă de greul începutului mulțumindu-te cu un post de consilier tehnic. Pentru oamenii tăi din actuala conducere cine vrea își va găsi un loc sau o funcție în fabrică cu acordul muncitorilor. Aceeși mișcare o vei face și cu fabrica din Câmpina poimâine. Și acum deschide bine urechile, tu nu faci cadou uzinele statului care oricum va fi naționalizată ci instalezi doar relații de producție socialiste-comuniste, zile cum vrei, iar când s-o întoarce vreodată roata, din punct de vedere juridic uzinele sunt ale tale. Te asigur că gestul tău va face senzație și nu va rămâne fără ecou la conducerea guvernului iar tu vei avea oarecare ascendență și unele privilegii. Este dacă vrei o încercare disperată de a-ți salva măcar căminul acum când ești pe cale să te însori. Ei..alo..ce te uiți la mine ca hipnotizat, ascultă-mă asta-i singura soluție dacă vrei ca să poți să-ți aduci mireasa într-o casă ca lumea și să ai un salariu bun până vei ajunge să-ți vezi bănuții din Elveția. Apropo nu exclud nici posibilitatea ca să primești și un pașaport pentru gestul făcut și să poți pleca din țară cu

fruntea sus. Ești un tip deștept trebuie să înțelegi că asta este singura soluție de a rămâne totuși cu ceva. – Alin tăcu privindul întrebător – Hai spune ceva!

Pantazi începu să-și maseze tâmplele – Nu-mi vine să cred, este o nebunie, îmi propui ceva de coșmar, trăiesc un vis urât. Una este să dai dovadă de maleabilitate politică și alta este ce propui tu.

- Auzi chiar mă scoți din sărite. Nu sunt eu tâmpit că mă zbat atât pentru tine? – se înfurie Alin - I-a lasă-mă în pace, faci ce vrei dar să nu vi pe urmă să-mi plângi pe umăr.

- Stai măi omule, ce te inflamezi așa. Gândește-te că trebuie să renunț la o mulțime de lucruri, trebuie să-mi schimb felul de viață, trebuie să văd cum în fotoliul meu se va lăfăi te miri cine căruia va trebui să-i predau cheile de la toate sertărașele și fișetele mele cu dosare și în același timp va trebui să-l privesc liniștit cum calcă în străchini ducând de râpă producția și fabrica. Tu crezi că o casă ca asta se poate întreține cu un salariu, ca să nu mai vorbesc de vila de la Zamora și alte angarale?

Alin începu să râdă nervos: - Măi zău, ești tare de cap. Înțelege omule că toate astea vor intra în „bunurile poporului”, gata, deja nu mai sunt ale tale, vei deveni chiriaș în casa ta Ce-ți mai pasă de toate fleacurile astea. Tu nu înțelegi că peste câteva săptămâni sau cel mult câteva luni toate se vor întoarce în averea poporului de la care au fost furate de voi de capitaliști și marea burghezie? Vila de la Zamora? Uite ar fi o idee să inviți copii muncitorilor să-și petreacă vacanțele acolo. Mircea nu mai este momentul să judeci cu inima ci cu capul și încă cât se poate de repede și rece. Hai fugi și adu din casă hârtie și creion, trebuie să scriem punct cu punct ce vei avea de făcut mâine.

* * *